

Τόσο στήν ὄψη μου ἔρριξε
Τῆς θλίψης τὸν ἀχνό,
Μιά Μοῖρα, πὸν ἀναστέναξε,
Σὰν κλάψιμο ὁστερόν,

Στὸ πλάγι μου ἀνερώτητη
Κάποια νυχτιά πικρή,
Στὰ δρεῖρατά μου πὸν ἤρθανε
Φτερόσωμοι νεκροί :

Πού, τώρα, τὰ χεράκια τους,
Λευκότερα φτερά,
Δὲν ἀλαφροχοῦδεύουνε
Σὲ πόνο ἢ συμφορά...

Μόνο, ἔτσι, φτερουγίζουνε
Τριγύρω μου νὰ εἰποῦν...
Πὼς σὲ ἄλλον Κόσμο ἀλλιώτικα
Μαθαίνουν νάγαρποῦν!

« — Θαρρῶ, πὼς δὲν ἐκοίτοξες
Ματιά πορευτική.
Σιμά της δὲν ἐγέλασες
Τὸ γέλι τὸ γλυκὲ ! »
Σπέντες 15 — 5 — 68.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογίου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1	1)2	τοῖς	οἱ	κατ' ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6	μην.
2	»	»	»	»	»	»	4	ἐτ.
2	1)2	»	»	»	»	»	2	ἐτ.
3	»	»	»	»	»	»	4	ἐτ.
4	»	»	»	»	»	»	5	ἐτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8. — Γιὰ τὶς Ἐπαρχίας Δρ. 7
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. Χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίας δεχόμεστε καὶ τρίμηνας (2 Δρ. τὴν τριμήνιαν) συντρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομὴν του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κδόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια, Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς Ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντικρυ στὴ Βουλὴ).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τὸ ἀνθρωποκτονῆγι — Ἡ Πολιτεία δολοφονεῖ —
Ὁ Βικέλας — Μιά ἀδυναμία ἀκίνητη —
Ὁ διορισμὸς τοῦ Δροσίνη.

ΦΩΝΑΖΟΥΝ ἀκόμα καὶ χαλκοῦν τὸν κόσμον οἱ φημερίδες γιὰτὶ σκοτώθηκε δέξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα — ὄχι, φυσικά, καὶ τόσο παληκαρίσια — ἕνας ἐπικηρυγμένος ληστής, ὁ Λέφας, ἀπὸ τρεῖς ὑπαξιωματικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Τὸ εἴπαμε, πὼς δὲ σκοτώθηκε τόσο παληκαρίσια, πὼς γιὰ τὸ σκοτωμὸν του δὲν μποροῦν νὰ καμαρώνουν οἱ Ἕλληνες ὑπαξιωματικοί, πὼς καὶ ὁ ἀνθρωπισμὸς ἀκόμα οὐ νὰ ξέπεσε λίγο μ' ἕνα τέτοιον φέροισιμο, — μὰ ποῖός φταίει γιὰ δὴ αὐτὰ ;

Οἱ φονιάδες φταῖνε τὸ λιγότερον. Καὶ τὸ μεγάλο φταῖσιμο πέφτει στὴν Πολιτεία πὸν δημιουργεῖ τοὺς τέτοιους φονιάδες, μὲ τὸ νὰ ἐπικηρύχῃ καὶ ἕνα λίγο καὶ λιγὰν δούλους κακοῦργους δὲν μπορεῖ νὰ πιάσῃ μὲ τὰ δαγὰν της. Μὲ τίς τέτοιες — ἀσυνλόγιστες, τίς περισσότερες φορὲς — ἐπικηρύξεις, ἡ Πολιτεία μεταμορφώνει τὸν κάθε στρατιώτη καὶ τὸν κάθε πολίτη σὲ ἀνθρωποκτονῆγ πὸν δολοφονεῖ ὄχι γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν κοινωνία ἀπὸ ἕνα κακοῦργο πὸν τὴν ἀνιμάζει, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοσπώσῃ τοὺς παρὰδεις πὸν ἔχει τάξις ἡ Πολιτεία γιὰ τὸ κερᾶνι του.

Νὺ σκοτώνει κανεὶς γιὰ νὰ πάρῃ πεντακόσους ἢ χίλιες ὑποδοχίμεις, δὲν πιστεύουμε νᾶναι οὔτε τόσο παληκαρίσιο οὔτε τόσο τίμιον.

★

ΛΔΙΚΑ λοιπὸν τῶν ἀδικῶν ὁ κ. Λεβίδης βγῆκε μ' ἕνα ὑπουργικὸ γράμμα του νὰ δικαιολογήσῃ τὴ δολοφονία τοῦ Λέφα καὶ νὰ μᾶς πεί, ἀραδιάζοντας ἐγγράφα καὶ ἐντάλματα, πὼς πᾶσι καλά σκοτωμένους.

Ἡ ἀπάντησις στοῦ Ὑπουργικοῦ μανιφέστο εἶναι πρόχει-

ρη καὶ πολὺ ἀπλή :

—Τί θρέφεις τότε τόσους γαλονάδες καὶ τόσο στρατό, στα δὲν μπορεῖς νὰ πιάσῃς ἕνα φυγόδικον, μὰ ἀναγκάζεσαι νὰ τὸν ἐπικηρύξεις, νὰν τὸν βαφτίσῃς δηλ. ληστή, γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθεῖς ἀπὸ τὴ ράχη σου ;

Ὁ Λέφας τιτλοφορεῖται στοῦ Ὑπουργικοῦ ἐγγράφου φυγόδικος, πὸν πᾶσι νὰ πεί πὼς δὲν εἶχε δικαστεῖ ἀκόμα. Κ' ἕνας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ καταδικαστεῖ σὲ θάνατον (γιατὶ ἐπικηρύχῃ αὐτὸ θὰ πεί) ὅσο δὲ δικάζεται, ἀφοῦ ἀπὸ τὴ δίκη μπορεῖ νὰ βγῇ καὶ ἀθώος.

Νά, λοιπὸν πὸν ἡ ἐπίσημη Πολιτεία δολοφονεῖ καὶ δημιουργεῖ μάλιστα καὶ ἄλλους δολοφόνους.

★

ΧΩΡΙΣ νᾶναι τόσο σοφὸς καὶ τόσο μεγάλος ὁ μακαρίτης ὁ Δ. Βικέλας, καθὼς μᾶς τὸν παραστήσανε οἱ φημερίδες καὶ τὸ δημοσιογραφικὸ ποίημα τοῦ κ. Πολέμη, δὲν μπορεῖ νὰν τοῦ ἀρνηθεῖ κανεὶς πὼς εἶταν ἄνθρωπος πὸν ὅποια δουλιὰ καταπιάνονταν τὴν τέλειωνε, ἀφοῦ ἀφοσιονότανε δόλοφονα σ' αὐτή.

Τὸ χάρισμα τοῦ αὐτοῦ τὸ ἀπόδειξε μὲ τὸ «Σύλλογον τῶν Ὁμφελίμων βιβλίων». Ὅσο, ἀνὸφελος καὶ ἂν ἀποδείχτηκαν αὐτὰ τὰ βιβλία καὶ ὅσο νερόδραστα καὶ πισωδρομικά καὶ ἂν λειτουργοῦσε ὁ Σύλλογος αὐτός, ὁ Βικέλας μένει πάντα ὁ ἄνθρωπος πὸν τὸν ἔδρασε, πὸν τὸν στήριξε καὶ πὸν τὸν κίστηνε. Καὶ δὲν εἶναι λίγο μιὰ τέτλια δουλιὰ γιὰ ἕνα ἄνθρωπον.

Τόσο ἔβλεπε, τόσο μποροῦσε καὶ τόσο ἔκανε. Ἀν ὁ Βικέλας ἔβλεπε πλατύτερα, θὰ δούλευε καὶ πλατύτερα. Νὰ εἴστε βέβαιον γι' αὐτό. Νὰ εἴστε ἀκόμα βέβαιον πὼς ἕνας ἄνθρωπος, σὰν τὸ Βικέλα, στὸ πλάι μας θὰ ὠφελοῦσε σημαντικὰ τὴ δουλιὰ. Γιατὶ ὁ Βικέλας ἤξερε καὶ νὰ δουλεύει καὶ νὰ φοσιώνεται καὶ νὰ θυσιάζεται γιὰ δ,τι καταπιάνονταν.

★

ΕἶΧΕ κα' ἕνα ἄλλο, μεγάλο καὶ αὐτό, χάρισμα ὁ μακαρίτης. Νὰ μὴ γκρινιάζῃ. Τόσα χρόνια δούλευε μαζί μὲ τὸ Δροσίνη καὶ ὅμως κανεὶς δὲν τὸν ἄκουσε νὰν οἴξῃ ποτὲ τὸ στόμα του καὶ νὰ πεί κακὸ γιὰ τὸ σύντροφόν του. Χάρισμα μεγάλο καὶ αὐτό. Ὅσο γιὰ τὴν παιδίαστικὴ ἀδυναμία του νᾶναι καὶ νὰ λέγεται πάντα Πρόεδρος, δὲν ἔχει καμιά σημασία. Ἀς τὸν εἶχαμε ἐμεῖς τὸ Βικέλα μαζί μας καὶ Πατριάρχη τὸν λέγαμε. Τί εἶχαμε νὰ χάσουμε ;

★

ΝΑ, καὶ μιὰ καλὴ πράξις τοῦ κ. Στάη, τὸ νὰ διορίσῃ τὸ Δροσίνη γενικὸ ἐπιθεωρητὴν στὰ Δημοτικὰ σχολεῖα. Φυσικά, ὁ Δροσίνης δὲν εἶναι ὁ χρειζόμενος ἄνθρωπος πὸν θ' ἀρπάζῃ τὸν μπαλτά στὰ χέρια καὶ θύρηνῃ δαξὶ ζερβὸν νὰ γκρεμίζει δ,τι σάπιο βρίσκεται στὰ σχολεῖα μας, μὰ ἐπιτέλους ὁ διορισμὸς του μπορεῖ νὰ λογαριαστεῖ σὰν ἕνα βήμα θεμελιώδες πρὸς τὰ μπροστὰ καὶ σὰ μιὰ ἐλπίδα πὼς, μιὰ κα' ἔγινε ἡ καλὴ ἀρχή, θάρρει μεθαύριο ἕνας ἄλλος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας πὸν θὰ βρεῖ τὸν Ἡρακλῆ γιὰ τὴν περίφημην αὐτὴ κορυφὴν τοῦ Αὐγείου πὸν λέγεται «Δημοτικὴ Ἐκπαίδευσις».

Ὅσο καὶ νᾶναι Ὑπουργὸς τῆς ρεκλάμας ὁ κ. Στάης, αὐτὴ τὴ φο. ἂν δούλεψε κάπως πιδ ἀνοιχτὰ καὶ πιδ δέξω ἀπὸ τὴ ρουτίνα.

χοντικά τους. — «Μὴ σοῦ κακοφανῇ, Ἀγᾶ μου», εἶπε μιὰ φορὰ ὁ Νικόλας ὁ Λάμπρος, ὁ Σπετσιώτης στὸν Κυβερνήτην τοῦ Νιόκαστρου, τραγουδώντας του τὸ

Αὐραὶ καὶ ὁ δόλιος Ζαχαριῆς γιὰ τοῦτον κεφάλαιον,

«Μὴ σοῦ κακοφανῇ, Ἀγᾶ μου, τὸ Τραγούδι τὸ λείει» — «Δὲν πειράζει, ρεῖζη Νικόλα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγᾶς, πῆγαινε ὁμπρός». Ὡς καὶ τοὺς ἐχτροὺς λοιπὸν τοὺς μάχευε ἡ Κλέφτικη ἢ Μούσα.

Οἱ πιώτεροι ἀπὸ τοὺς ραψωδοὺς εἶτανε ἀπλοὶ ἀντίλαλοι, δὲν εἶτανε νὰ πούμε οἱ πατέρες τῶν τραγουδιῶν τους. Ἄλλοι πάλι τᾶλλάζανε, τὰ τερνεύανε καὶ τὰ στολίζανε. Αὐτὲς οἱ ἀλλαγὲς πρέπει νὰ φέρανε τὰ ξαναλέγματα πὸν παρατηροῦμε σὲ πολλὰ τους, τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα κελαιδοσκορπίσματα πὸν κάνουνε τὸ τραγούδι καὶ φαίνεται τόσο ἀγριωπὸ, ἀκανόνιστον καὶ πολὺλαλον σὰν τὸ τρεχάμενον τὸ νερό, ὅσο εἶναι δραματικὸ καὶ μυριοζώντανον σὰν τὴν κλέφτικὴν τὴ ζωὴ.

Ὡς τόσο κάπου ἐδῶ τὸν χάνουμε πάλι τὸν ἱστορικὸν μας. Δηλαδή χάνεται ἴδιος του. Ἀγωνίζεται πάλι νὰ μᾶς ζηγήσῃ πὼς συνέβηκε, ἀπὸ τέτοιους ἀπλοστοὺς καὶ ἀκαλλώπιστους τύπους νὰ βγοῦνε τέτοια τέλεια ἔργα ! Καὶ ζητᾶει βοήθεια ἀπὸ τὰ κρι-

τικά ζηγήματα τοῦ Φωριέλου. Ἀφίνουμε τοὺς λίγους μεγάλους μας Τεχνίτες νὰ μᾶς ποῦνε ἂν τοὺς βρίσκουμε ἀπλοστοὺς καὶ ἀκαλλώπιστους τοὺς τύπους πὸν κα' ἐκεῖνοι, σὰν ἀληθινοὶ γνωριστάδες τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, διαλέξανε γιὰ τὰ θάνατα ἔργα τους. Ἐμεῖς ἐδῶ ρωτοῦμε ἕνα πρᾶμα μονάχα. Ἀν ἀκούσῃς δηλαδή ποτές στὸν κόμπο τέλειον ποιητικὸ καλλιτέχνημα δίχως καὶ τέλειους τύπους.

Δὲν εἶτανε δυνατό, στὰ πρόχειρα αὐτὰ σημειώματα νὰ εἰπωθοῦνε περισσότερα γιὰ τὴν Κλέφτικὴν τὴ ζωὴ. Θὰ μένῃ καὶ αὐτῆς τῆς Ἑθνικῆς φλέβας ἡ σωστὴ μελέτη στοὺς πιδ ἀξιους πὸν ἔρχονται κατὰ πιδ, τοὺς πιδ φωτισμένους ἀπὸ τὸ σιγανό, μὰ βέβαιον ἀλλαγμὰ τῆς Ἑθνικῆς συνείδησης τὰ λίγα αὐτὰ χρόνια. Ἐμᾶς ἀρκετὴ χαρὰ μας πὸν ἀξιώθηκαμε νὰ καταθέσουμε κλωνὶ δάφνης στοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ τὸ Ἡρώ.

Ἐπίλογος.

Ἐτσι πέρασε τὸ πολὺπαθον αὐτὸ Γένος ἀπὸ τὰ βάθια τοῦ ξεπεσμοῦ στὸν ξαναγεννημὸν. Βιστάχτηκε, νάι. Βιστάχτηκε ὅμως ὄχι μὲ τὸ χαραχτήρα καὶ μὲ τὸ παράδειγμα τῆς καλῆς, τῆς προκομμένης με-

Ἐτυχε ἀφορμὴ νὰναφέρουμε κάπου πὼς τὰ ποιητικὰ ἐκεῖνα ἔργα ἀντιλαλούσανε στὰ βουνὰ ὀρφανὰ ἀπὸ πατέρα. Ὁ πατέρας εἶτανε ἡ ἄγνωστος Κλέφτης πὸν εἶδε κα' ἐπράξε τὸ θέμα τοῦ Τραγουδιοῦ του, ἡ τυφλὸς ραψωδὸς πὸν γύριζε ἀπὸ χώρα σὲ χώρα, ἀπὸ χωριὸν σὲ χωριὸν, μὲ τὴ λύρα στὸ χέρι, καὶ τραγουδαγε στίς γιορτές, στὰ πανηγύρια, στὰ φαγοπότια. Ὅριστε λοιπὸν καὶ ἄλλο χαρακτηριστικὸν πὸν μᾶς ξαναφέρει στοὺς Ὀμηρικοὺς τοὺς καιροὺς, ὁρίστε πὸν δὲ ρητορεύουμε σὰν τὸ λέμε καὶ τὸ φωνάζουμε πὼς τὰ ἴδια τὰ στοιχεῖα πὸν γεννήσανε τὸν παλιὸν τὸν Ἑλληνισμό, ξαναγεννήσανε καὶ τὸ νέο, μ' ἀναλογία ἀξιοποτελέσματα, πὸν σὲ κάμνει πολλὰς φορὲς καὶ νομίζεις πὼς βρίσκεσαι σὲ πολὺ παλαιότερα χρόνια.

Τὸ ἀναφέρουμε καὶ μιλώνοντας γιὰ τὴν ἐθνικὴν μας φιλολογία. Ὅλο τὸ ἔθνος τότες θρεφότανε μὲ τῶν Τραγωδιῶν τὸ μάννα. Τὸ πὼς εἶτανε τὰ Τραγούδια τὸ μεγαλύτερον στολίδι στὰ φαγοπότια τῶν παλλῆ καριῶν τῆς Λερῆς Φουστάνελλας, κοντὰ στὸ νού. Μὰ ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς ὁ Λαὸς, φτωχοὶ καὶ πλούσιοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, τᾶγαπούσανε, τᾶκούγανε, καὶ συνεπαιρνονότανε ἀπὸ τὴ μαγικὴ μελωδία τους. Ὡς κα' οἱ Τοῦρκοι μεγιστάνες τὰ φιλοξενούσανε στ' ἀρ-